

رویارویی ایران و تایوان در مبارزات تازه در بازار بین‌المللی

در دیداری که آقای دکتر شمس اردکانی دبیرکل اتاق ایران از تایوان داشتند، در اجتماع بازرگانان و صاحبان صنایع آن کشور که در تایپه برگزار شد، سخنرانی جامعی به زبان انگلیسی ایراد نمودند. ترجمه قسمتهای برجسته سخنرانی ایشان به شرح زیر از نظر خوانندگان می‌گذرد:

برخی موارد مشترک مورد علاقه بین دو کشور ایران و تایوان هنوز کشف نشده و این فرصت خوبی است که با یکدیگر امکانات روابط بازرگانی و اقتصادی متقابل را مورد بحث و تبادل نظر قرار دهیم.

هر دو کشور فرصتهای فراوانی دارند و هر کشور نقاط قوت و امتیازات مقایسه‌ای ویژه‌ای دارد که باید توسعه داده شود و در همکاری بازرگانی و سرمایه‌ای به یکدیگر مربوط شوند. در حال حاضر سطح بازرگانی بسیار پایین است و امکانات بالقوه بزرگتری وجود دارد که باید آنها را کشف کنیم.

قدرت تایوان در تکنولوژی بالا، الکترونیک و صنایع مخابرات می‌باشد و همچنین این کشور دارای کالاهای مصرفی، تولید متنوع، خدمات و سرمایه‌گذاری قایل توجه برای کشوری به این اندازه است.

جاذبه ایران، در ذخایر نفت و گاز فراوان، مواد خام، بازار مصرف ۶۳ میلیونی، نیروی کارگر قوی، تخصص تکنیکی بخصوص در انرژی، معدن، متالورژی و زمینه‌های وابسته به کشاورزی نهفته است.

آنچه که باعث علاقه ویژه برای یک کشور با اقتصاد سرمایه‌گذاری مانند تایوان می‌باشد موقعیت جغرافیایی ویژه ایران به عنوان چهار راه آسیای شرقی، خاور میانه و آسیای مرکزی است. این موقعیت امتیازات اقتصادی جغرافیایی نیرومندی به ایران می‌دهد تا به حمل و نقل بین اقیانوس هند و خلیج فارس از یک طرف و اقتصاد در حال توسعه کشورهای تازه استقلال یافته آسیای مرکزی و کشورهای عضو سازمان همکاری اقتصادی (ا.ک.و.) از طرف دیگر دسترسی داشته باشد.

ایران دارای مردمی است که توانایی بهره‌مندی از موقعیت منحصر به فرد را نشان داده‌اند. در سالهای اخیر ما شاهد مشکلات بزرگی بوده‌ایم اما بر تمام آنها غلبه نمودیم. در طول هشت سال دفاع مقدس با عراق انواع مختلف تحریم که هنوز هم با آنها مواجه هستیم و ما را احاطه کرده‌بود بهترین شاهد توانایی‌های ایران می‌باشد. این مسایل و فشارهای تحمیلی عزم ما را دچار نقصان نکرده و ما هنوز هم راسخ تر از گذشته پیش می‌رویم. با توجه به اینکه ایران سرگرم بازسازی و تطابق اقتصادی است صدها میلیارد دلار صرف استراتژی توسعه اقتصادی کرده که در سال ۱۹۸۹ توسط ریاست جمهوری آقای هاشمی رفسنجانی شروع شد طی ده سال دو برنامه پنج ساله در نظر گرفته شد و برنامه اول اقتصاد ایران را قادر ساخت تا پیشرفت بنیادی را تحصیل نماید.

نتیجه سرمایه‌گذاری در ساختار افزایش بازدهی کشاورزی و توسعه صنایع تولیدی به طور متوسط میزان ۷/۳ درصد رشد سالانه در تولید ملی داخلی در طول دوره پنج ساله اول می‌باشد. این رشد به رغم پایین آمدن قیمت نفت و کاهش شدید درآمدهای ارزی و پرداخت وام است.

در ضمن تورم اقتصاد را تحت تاثیر خود قرار داد و در نتیجه ارزش ریال در برابر پولهای مهم خارجی از اواسط سال ۱۹۹۳ تا ماه مه ۱۹۹۵ کاهش یافت.

دلیل اصلی، رشد بالای بازدهی سطح قابل توجه سرمایه‌گذاری کلی در برنامه پنج ساله اول می‌باشد که رقم ۲۹ درصد را نشان داده است.

خوشبختانه تفکر اقتصادی استراتژیک ایران در سال ۱۹۸۹ به خوبی تغییر کرد و این زمانی بود که ما تصمیم گرفتیم اقتصاد باز داشته باشیم و سیستم اقتصادی آزادتری را گسترش دهیم. ما پی‌بردیم که اصلاحات اقتصادی برای رفاه پیشرفت کشور در بلند مدت لازم بود.

اکنون که بخش خصوصی و صادرات به صورت موتور رشد درآمد است و تمرکز دولتی کاهش یافته ما تلاش داریم

بازارهایی را توسعه دهیم تا استحکام و استواری داخلی را بسنجیم و در عین حال صادرات را برای تحصیل ارز توسعه دهیم.

هر سال تراژنامه موفقیت به اندازه کافی مؤثر می‌باشد. عضویت در اتاق بازرگانی، صنایع و معادن ایران در چهار سال اخیر سه برابر رشد داشته است و در طی این دوره شعب استانی اتاق ایران از ۲۲ به ۳۵ رسیده است.

ایران اصلاحات بازرگانی تعرفه و قیمت را اجرا می‌کند تا زیر بنای بازرگانی بین‌المللی مداوم پایه ریزی شود، و عقاید مشابهی با تایوان در مورد همکاری اقتصادی منطقه‌ای دارد.

ایران بزرگترین تعهدکننده اینترنت در منطقه است. علاوه بر حضور بیشتری در بازارهای دنیارانشان می‌دهیم. کشور ما مدتهای مدیدی بر درآمدهای صادرات نفت وابسته بود اما حقیقت این است این نوع صادرات به طور مداوم مشکلاتی برای ما به وجود آورده است قابل توجه ترین این مشکلات این است که هنوز ۷۰ درصد درآمد ارزی ایران بر محور نفت می‌چرخد.

به منظور تغییر اساسی این موقعیت ما سیاست سرمایه‌گذاری سنگین بر صنایع صادراتی غیر نفتی را پایه‌گذاری کردیم و موفقیت‌هایی به دست آورده‌ایم. ایران از نظر فرش، صنایع دستی، صنایع غذایی، خشکبار و تولیدات فلزی و معدنی نقشی رقابتی دارد.

صادرات پتروشیمی و تولیدات کشاورزی در برنامه پنج ساله دوم افزایش می‌یابد، منابع و توانایی‌های تکنیکی ایران ما را قادر می‌سازد که کار را با شرکایمان تقسیم کنیم. به طور مثال، ما فلز را تولید می‌کنیم و همپای ما آن را به صورت تولیدات پر کیفیت در می‌آورد.

در زمینه انرژی ما چهار میلیون بشکه در روز نفت تولید می‌کنیم و ۱۵۰ میلیون متر مکعب در روز گاز طبیعی داریم. علاوه بر ۴۵ میلیون تن مواد معدنی، ۱۹۰ میلیون تن سیمان تولید می‌کنیم. ۵/۵ میلیون تن فولاد، ۱۴۰ هزار تن مس و ۱۲۰ هزار تن آلومینیم تولید داریم و تا آخر برنامه پنج ساله

دوم تولید سیمان به ۳۰ میلیون تن می‌رسد و بازده فولاد به بالای ۱۱ میلیون تن، مس به ۲۲۰ هزار تن و آلومینیم به ۳۳۰ هزار تن خواهد رسید اگر تایوان برای کمک مالی و سرمایه‌گذاری در افزایش توانایی تولید ما به ما ببینند، نقش بزرگی را بازی خواهد کرد.

ما اینک می‌دانیم که عملکردمان به استراتژی صادرات و روابط بین‌المللی بستگی دارد. ما باید سیاست تجارت‌مان را باز هم بیشتر آزاد کنیم و در عین حال آسانتر به بازارها دسترسی داشته باشیم، با این سیاست‌ها، برنامه ما این است که بازدهمان را افزایش دهیم و در نتیجه از امتیاز رقابتی بهره‌مند گردیم.

اقتصاد در ایران و تایوان صمیمیت نزدیکی نشان می‌دهند، ایران می‌تواند دروازه تایوان برای ورود به کشورهای آسیای مرکزی کشورهای عضو سازمان همکاری‌های اقتصادی (اگو) باشد که این برای صادرات تایوان و سرمایه‌گذاری خارجی آن کشور بسیار مناسب است. از آنجائیکه ما در آستانه قرن ۲۱ قرار داریم و این قرن گاز طبیعی نامیده می‌شود و ایران هم پنجمین کشور در دنیا از نظر ذخائر گاز است. شما می‌توانید با سرمایه‌گذاری روی گاز و تجارت مصرف گاز سود ببرید.

ایران برای هر گونه مشارکت سودمند متقابل در طرح‌های تکنیکی قدم جلو می‌گذارد. به طور کلی ایران توانایی برای پرداخت تعهداتش را دارد. بر عکس تایوان از منابع مالی برای سرمایه‌گذاری‌های اصلی و واگذاری تکنولوژی که کلیدی برای همکاری آینده ما می‌باشد برخوردار است، البته ایرانیهما و چینی‌ها از نظر تاریخی پرحاصل‌ترین شرکای بازرگانی در دنیا بوده‌اند، حال به کوتاه این همکاری را دوره می‌کنیم.

ایرانیها و چینیها : دور نمای تاریخی

از اوایل تاریخ، آریایی‌ها در جستجوی آب و هوای مساعد و چراگاه‌های سبزتر از سواحل شمالی دریای خزر کوچ نمودند. آنها به دو گروه تقسیم شدند یک گروه همان جمهوری‌های آسیای مرکزی کنونی است که شامل تاجیکستان، افغانستان شمالی، ازبکستان شمالی و قسمتهایی از ترکمنستان و کوه‌های تیانشان تا دریای خزر می‌باشند.

گروه دوم از غرب دریای خزر پائین آمدند که همان قفقاز می‌باشد. این گروه خود به دو گروه که به اروپا و به ایران رفتند تقسیم می‌شود.

دو گروه اصلی آریانیها با جلگه ایران که بعدها خراسان بزرگتر بود ارتباط داشتند، در این هنگام مهاجرت دیگری رخ داد و به غرب و شرق و جنوب و به هند کشیده شده که در نتیجه آن فرهنگ و زبان هندی اروپایی بنیان نهاده شد، اما نیروی محرکه گسترش زبانی و فرهنگی این سیستم تجارت و بازرگانی بود.

امپراتوری‌های بزرگی برای حمایت راه‌های ترانزیت تجاری به وجود آمد و این امپراتوری‌ها مهمترین و قابل توجه‌ترین اقتصادهای بر پایه بازرگانی در دنیا بودند.

از آن زمان یعنی ۲۵۰۰ سال پیش جاده ابریشم توسط مردم ایران و چین که نقش تاریخی بزرگی در همکاری اقتصادی آینده مردم ایران و چین داشت به وجود آمد. این بزرگراه چند شعبه‌ای بازرگانی به مدت ۲۰۰۰ سال جریان بازرگانی اصلی دنیا بود. لذا برای بیان اشتراک ایران - تایوان باید گفت نیروی تازه دادن به آسیای مرکزی از نظر اقتصادی مفهوم تازه‌ای نیست بلکه حقیقت اینستکه این منطقه مرکز بازرگانی بین‌المللی بوده است. با در نظر گرفتن نیروی بالقوه آسیای مرکزی نقش ایران به عنوان دروازه منطقه، به ایران و تایوان این شانس را می‌دهد که به‌طور مشترک این بازار بزرگ تازه را با توجه به گسترش اقتصادی آن تحلیل نمایند.

گفتنی است که سیر نزولی تمدنهای ایران و چین دقیقاً با سیر جاده ابریشم و افزایش راه دریا برای بازرگانی اروپاییها موازی بوده است.

پس از نظر تاریخی، بازرگانی بین ایران و چین نمایانگر پیشرفت تمدن بشر است، حتی دریانوردان ایرانی به خوبی در بنادر کانتو، شانگهای و دیگر قسمتهای آسیای جنوب شرقی شناخته شده بودند.

البته در تاریخ دریانوردی چین هیچ نامی به اندازه نام افسانه‌ای دریادار چنگ هو قابل توجه نیست. سفرهای دریایی سیاسی بازرگانی او باعث شد که این دریادار به خلیج فارس و دریای احمر برسد.

آسیای مرکزی کنونی

دریاهای آزاد هنوز هم از نظر اقتصادی به حمل و نقل زمینی ارجحیت دارند تایوان به عنوان یک جزیره به ارزان‌ترین راه رسیدن به بازارهای آسیای مرکزی چشم دارد. اما این کشورها چیزی به عنوان کالای مصرفی تولید نمی‌کنند، با اینکه از نظر مواد خام و منابع غنی می‌باشند. کشورهای آسیای مرکزی منبع اولیه پرکیفیتترین پنبه دنیا می‌باشند. تولید گندم هم بویژه در قزاقستان بسیار فراوان است. این کشورها از نظر منابعی مانند طلا، خاک رس،

گاز، اورانیوم، فلزات استراتژیک ثروتمندند. خلاصه اینک طیف کلی مواد معدنی ارزشمند بازرگانی در فهرست نمودار مند لیف در جمهوری‌های آسیای مرکزی به مقدار بسیار زیاد یافت می‌شود.

البته اقتصاد این کشورها به تازگی از زیر یوغ امپراتوری شوروی و کمونیسم رها شده است. در نتیجه آنها با توجه به دید بازار بین‌المللی عقب افتاده می‌باشند، اما با توجه به سرمایه‌گذاری‌های انجام شده در این کشورها نیروی بالقوه بازارشان معلوم خواهد شد.

این همان منطقه‌های است که تعریف و ستایش ایران با توجه به تایوان و گسترش اقتصاد این کشورهای تازه استقلال یافته روشن می‌شود. ایران دارای تجهیزات سنگین لازم مصالح ساختمانی و قابلیت محل نقل و انتقال دریایی و زمینی برای ترانزیت این کشورها می‌باشد.

توانایی ایران در تولید فولاد، سیمان، سایر مصالح ساختمانی، نیروی کارگر متخصص، دسترسی به بنادر آب گرم و دیگر فاکتورهای ذکر شده در بالا باعث به وجود آمدن پل ارتباطی برای توسعه این مناطق در شمال کشورمان می‌شود. بنابراین ایران همتایی منطقی و استراتژیک برای تایوان در تأسیس مثلث بازرگانی بین دو کشور و آسیای مرکزی می‌باشد.

در صورت وجود سرمایه‌های مهندسی و تخصص ساختمانی، ایجاد شرکت سهامی با ایران عملی‌ترین راه می‌باشد. گذشته از شرکت سهامی، ایران به دلیل پل ارتباطی بودن به آسیا راه ترانزیت جاده و دریا به کشورهای آسیای مرکزی را توسعه می‌دهد. بندر چابهار در کناره دریای عمان یعنی نزدیک‌ترین راه ارتباطی به ترکمنستان می‌باشد. و بندر عباس در دهانه خلیج فارس و بزرگترین بندر ایران و بندر امام در شمالی‌ترین نقطه خلیج فارس نیز دارای راه آهن هستند.

سیستم راه آهن ایران قرار است به شبکه آسیای مرکزی وصل شود که روز ۶ ماهه سال ۱۹۹۶ کامل می‌شود ما از کسانی که بخواهند در توسعه بازار منطقه‌ای منحصر به فرد و جدید شرکت کنند استقبال می‌نمایم. در عین حال، گفتنی است که علایق بازرگانی که در دراز مدت بهره می‌دهند باید شکلیا و مداوم باشند. معهذا ما به پویایی، پشت کار و کوشش تایوان اطمینان داریم.

این روند رشد در جریان است و بر هر کسی که بتواند نقشه خوانی کند روشن است که حمل و نقل از طریق ایران از راه زمین، راه آهن و دریا روانتر از هر راه دیگری است زیرا حمل و نقل زمینی به حداقل رسیده و حمل و نقل از طریق دریا حداکثر می‌شود.

یک سیستم پیشرونده انفرادی حمل و نقل مرکب در نظر گرفته شده است که توسط آن، بار از بندری به بندر دیگر منتقل می شود و سپس از راه آهن یا جاده به مقصد می رسد. سال گذشته حدود ۱/۵ میلیون تن کالا از ایران به این کشورها، منتقل شد. کلیه کشورهای منطقه سعی در حل مسائل گمرک و هزینه در سراسر این دولتها را دارند تا در مورد مفهوم تازه یعنی بازرگانی بین المللی اقدام شود. ما پیش بینی می کنیم که تا سال ۲۰۰۰، توانزیت دریائی سال به سال دو برابر شود.

با توجه به راههای دریائی، نکته مهم اینکه دریای خزر دریاچه ای درون منطقه ای است برای کشورهای آسیای مرکزی. مرکز ترافیک سنگین دریائی، دریای خزر نمی باشد بلکه سیستم رودخانه ای آمو دریا از رفت و آمد زیاد برخوردار است. فاصله شهر آلماتی در قزاقستان تا نزدیکترین بندر خزر آگتاو (AGTAU) ۲۵۰۰ کیلومتر است. از آنجا ۶۰۰ کیلومتر راه آبی وجود دارد. و سپس بار باید از راه جاده ۱۴۰۰ کیلومتر راه تا بندرعباس حمل شود که کوتاهترین راه ممکن است.

حال در نظر بگیرید که خط آهن مستقیم از آلماتی تا بندر عباس فقط ۲۹۰۰ کیلومتر می باشد. در اینجا روشن است که شبهه در امکان راههای حمل و نقل خودبخود جواب داده می شود.

شرایط منطقه ای

جمعیت ازبکستان و قزاقستان هریک ۲۵ میلیون نفر است، قزاقستان با ۲/۵ میلیون کیلومتر مربع وسعت، دارای کشاورزی، صنایع پیشرفته و معادن بسیار غنی است و از قسمت غربی به دریای خزر دسترسی دارد. ازبکستان، قرقیزستان و تاجیکستان محاط به خشکی هستند. ترکمنستان، هم مانند قزاقستان، از طریق رودخانه های دن و ولگا و سیستمهای کانلی به دریای بالکان و دریای سیاه راه دارند و به دریای خزر نیز دسترسی دارند. منابع نفت، ترکمنستان، قزاقستان و قرقیزستان بسیار زیاد است. تاجیکستان از نظر منابع غنی می باشد و استعداد بالقوه ای در تولید انرژی هیدروالکتریک دارد. البته، اکنون منطقه مملو از کشمکش سیاسی است. این نتیجه بی ثباتی در افغانستان است. اما با حل شدن مسئله افغانستان و تاجیکستان ما شاهد بلوغ سیاسی در آسیای مرکزی خواهیم بود. کشورهای همسایه از تاریخ اخیر تجربه گرفته اند و از

تکرار وقایع حذر دارند. اکنون بدترین روزها تمام شده اند و این کشورها تاریکترین نقطه تاریخ خود را پشت سر گذاشته اند که نتیجه ۷۰ سال کمونیسم و ۱۳۰ سال استیلا بوده است. ما شاهد آنروز خواهیم بود که منطقه در جستجوی ننگانگن برای رفاه اقتصادی باشد. اگر این تحلیل صحیح باشد آن زمان فرارسیده است که استراتژی اقتصادی آینده مان را طرح ریزی نمائیم. در این استراتژی، انرژی بخش اصلی خواهد بود.

نقش تایوان

منبعی که تایوان و کلاً آسیای جنوب شرقی و جنوبی به آن علاقه وافری برای اقتصاد داخلی شان دارند گاز مایع طبیعی (LNG) است. مناسبترین راه برای تأمین و برقراری این علاقه، مایع کردن گاز در محل تولید آن است. اگر گاز ابتدا توسط لوله راه درازی را بییماید و سپس به حالت مایع در آورده شود، زمینه اقتصادی خود را از دست می دهد. به طور مثال، لوله گاز از قزاقستان به دریای عمان، دو برابر قیمت خود گاز تمام می شود.

یکی از دلایل منحصر بفرد بودن گاز ایران، برعکس ذخایر تولید کنندگان اصلی و بزرگ دیگر این است که یا در آبهای کم عمق واقع شده یا در زمینی که دسترسی نزدیک به دریا دارد، یافت می شود. بنابراین با ذخائر گازی کافی آسیای مرکزی تولید گاز طبیعی مایع پیشنهاد اقتصادی خوبی نمی باشد اما تائیسس صنایع متمرکز انرژی نزدیک مناطق ذخایر گازی اقتصادی ترین راه استفاده از این منبع می باشد.

اگر تایوان گاز ایران را به گاز طبیعی مایع تبدیل کند، هزینه روند تغییر تقریباً ۳/۵ دلار برای هریک میلیون (BTU) تمام می شود. هزینه حمل و نقل زمینی به تایوان در حدود ۵ دلار برای هریک میلیون (BTU) است. سرمایه گذاران و مالکان گاز اختلاف قیمت را بطور مشترک متقبل می شوند. اگر گاز از ترکمنستان بیاید هزینه یک دلار بالا می رود، بنابراین اختلاف آنقدر نیست که تقسیم شود. روشن است که اگر گاز در محل خودش در تولید، آهن، آلومینیم و دیگر تولیدات به کار رود ۳/۵ دلار ارزشی اضافه تولید محسوب خواهد شد.

به عقیده من بهترین کار این است که این کالاها با اضافه ارزش در محل تولید گاز، تولید شده و سپس به کشورهای دیگر منتقل شوند.

آسیای جنوب شرقی شاهد افزایش سریع مصرف

آلومینیم است. ایران مشغول ساخت یک کارخانه بزرگ آلومینیم در بندر عباس و ایجاد معدن هیدروکسید آلومینیم آهن دار نزدیک کنکاری (CONKARY) گینه در ساحل غربی آفریقا است. در نظر بگیرید که هزینه گاز ایران برای کالاهای صنعتی یک سوم هزینه ای است که برای تولید آلومینیم در دومی صرف می شود.

آنچه که جامعه بازرگانی تایوان باید به آن توجه داشته باشد، استفاده از پروژه های سرمایه گذاری مشترک در منطقه، همراه با صادرات تولید تمام شده است.

تایوان در ایران

با توجه به سرمایه گذاری در ایران، قانون سرمایه گذاری، از سال ۱۹۵۴ مداوم بوده است. بر طبق قانون، به منظور حمایت از اصل و بهره، هرسرمایه گذاری، توسط هیئت سرمایه گذاری که شامل معاون اتاق بازرگانی و صنایع و معادن می باشد، حفظ می شود. سپس به شورای وزیران که ضمانتهای مؤثر بر سرمایه گذاری و عملکرد بهره را صادر می کند، ارجاع می شود.

در مورد نسبت سرمایه گذاری، شوره شرکای خارجی تا بیش از ۹۱ درصد رقابت سرمایه ای در سرمایه گذاری مشترک راه می دهد این عملکرد قابل انعطاف و روشنگرانه بوده و تصمیمات آن بر اساس شایستگیهای هر مورد می باشد.

اگر ایرانیان مواد خام بفرشند، به شرط آنکه تجهیزات، خدمات وابسته و سهام به صورت صادراتی در بیابند، این فروش مورد استقبال قرار می گیرد.

پروژه ای که سود بهره خوبی خواهد داشت، کارخانه آلومینیم با نرخ عملکرد داخلی ۲۰ درصد می باشد. سرمایه گذاری مشترک بازرگانی در کشورهای آسیای مرکزی نیز برای شرکای تایوانی و ایرانی بسیار پرسود

خواهد بود. تاجران ایرانی با برقراری ارزش نامحسوس وابستگی فرهنگی می توانند هر نوع معامله بازرگانی را تسهیل نمایند، همانطور که بسیاری از کالاهای مورد نیاز در آن بازار، از خارج از ایران سرچشمه می گیرد. در عین حال، انواع مواد غذایی، بافزار، پوشاک، یخچال و حتی اجرا ساخته شده در ایران، در این مناطق بفروش می رسد. این کشورها هنوز وسایل خانگی تولید نمی کنند.

در میان این پیشرفتهای آتی جدید که ذکر شد، پیشنهاد من به جامعه بازرگانی تایوان این است که در ایران و

کشورهای تازه استقلال یافته به دنبال فرصتها باشند تا خود را برای رشد و بلوغ آنچه که اتحادیه بازرگانی جدید خواهد شد آماده نمایند.

در گام اول، تایوان می بایست در فکرتاءسیس دفا تر نمایندگی بانکهای تجاری مخصوص تایوان در ایران یا دیگر پایتختهای مهم درون منطقه ای باشد. این پیشنهاد در مورد خطوط حمل و نقل دریایی و کشتیرانی، شرکت های بیمه، انجمنهای بازرگانی، گردآوری مهندسی و ساخت وکل محدوده علایق بازرگانی بین المللی تایوان نیز صدق می کند.

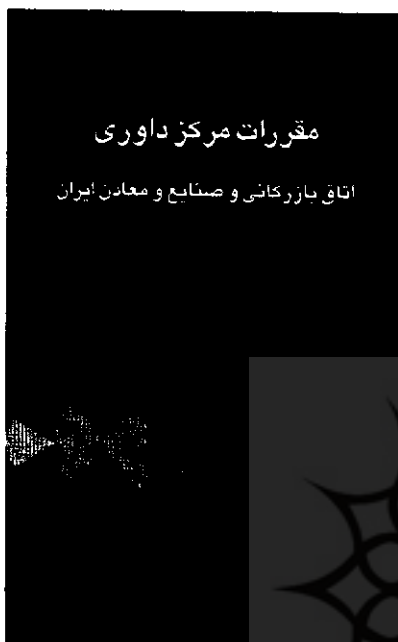
اتاق بازرگانی ایران آماده آسان سازی چنین ابتکارات و پیشقدمی از جانب تایوان می باشد. اینها گامهای اولیه هستند و یک نقطه روشن، رابطه کاری خوب ما با مرکز بازرگانی تایوان در ایران است. حال وقت آن است که جهت موضوعات مذکور راه عملی کردن آنها را بیابیم.

مشکر

ترجمه و تلخیص: محمد مهدی ریاحی

انتشار مقررات مرکز داوری اتاق بازرگانی و صنایع و معادن ایران

مرکز تنظیم قراردادها، سازش و داوری اتاق بازرگانی و صنایع و معادن ایران، مقررات رسیدگی داوری خود در زمینه اختلافات تجاری را منتشر کرده است.

این مقررات که بصورت یک کتابچه به زبان های فارسی و انگلیسی تهیه شده، در اختیار طرفین اختلاف قرار می گیرد و رسیدگی مطابق تشریفات و موازین مندرج در آن صورت می پذیرد.

اختلافات بازرگانی، اعم از داخلی و بین المللی، قابل ارجاع به مرکز داوری اتاق، است و رای صادر در چارچوب مفاد قانون آئین دادرسی مدنی ایران قابل اجراء خواهد بود.

کتابچه مقررات مرکز داوری اتاق بازرگانی و صنایع و معادن ایران شامل عناوین زیر است:

مقدمه، تعاریف، حدود کاربرد، دفتر، سرپرست، دریافت مراسلات کتبی، انصراف از حق ایراء، آغاز داوری، نمایندگی و معاونت، بررسی "مرکز داوری اتاق"، تاریخ شروع رسیدگی، تعداد داوران و انتخاب آنها، استقلال و بی طرفی، شرایط ضروری داوران، شرح حال، روش انتخاب، جانشینی، دلایل اعتراض (جرح داور)، نحوه اعتراض، مقرداوری، زبان، روش داوری، تعیین تشریفات رسیدگی، جلسه مقدماتی داوری، صلاحیت رسیدگی، مبادله ادعا نامه و فاعیه، اصلاح یا تشکیل ادعا، ارائه اسناد، واقعیات مورد توافق، اقدامات موقت تأمین، جلسه رسیدگی داوری، دلایل، تحقیق از طرفین، گواهان، کارشناسان، قصور هر یک از طرفین، قانون قابل اجراء، اخذ تصمیم توسط هیات داوران، اختیارات کلی دیوان داوری، سازش، ختم رسیدگی، شکل و اشرا جزائی رای، تفسیر رای، اصلاح رای، موارد عدم شناسای یا عدم اجراء، هزینه ها، هزینه های اداری "مرکز داوری اتاق" دستمزد دیوان داوری، حق الزحمه مقام منصوب کننده، پرداخت کننده هزینه ها، تودیع هزینه ها، پرداخت از سپرده ها

پذیرش آگهی برای:

اتاق بازرگانی

نامۀ

IRAN COMMERCE

فصلنامه

اتاق بازرگانی و صنایع و معادن ایران

۸۲۸۳۳۳
۸۲۸۳۳۷
۸۲۸۳۲۷